

1e editie - juli 2019

Jouw verhaal

in woord en beeld

**"Creativiteit kan
overal ontkiemen"**
Bernadet Wehenkel

Een uitgave van  Verhaallijnen



OVER MEZELF	3
IN OPDRACHT	5
OPDRACHTGEVER I LOVE NETWORK	5
STORYTELLING VOOR I LOVE HASSELT: IN GESPREK MET JEAN A.V. LOOS	5
HASSELTS GOUD	6
DE BABELFIETS	7
OPDRACHTGEVER MEDIAHUIS	8
ANDERE OPDRACHTGEVERS	8
CO-CREATIE	9
OP REPORTAGE MET HANS STOCKMANS	9
KIJK EENS HIER - HOE KINDEREN EN BLOEMBOLLEN BIJDRAGEN AAN MEER BIODIVERSITEIT	9
COMMUNICATIE VOOR VREUCHT VAN EIGEN BODEM	10
IN EIGEN BEHEER	11
REEKS 'WOORDKUNSTENAAR AAN HET WOORD'	11
WOORDKUNSTENAAR AAN HET WOORD – RIK VAN PUYMBROECK	11
VERWONDERHOEKJE, MIJN BLOG VOL VERWONDERING	13
TERUG NAAR DE FRANSE KUST ... MORLAIX	14
VAN DUIVELSE KLOVEN EN HELLINGEN	15
OP ZOEK NAAR WATERDRAAKJES	16
SAMEN OP STAP ... IN HET BELLEVUEBOS	17
IEDEREEN VERWONDERAAR – KRISTOF BLEUS	18

Colofon

Verantwoordelijke uitgever

Bernadet Wehenkel
Verhaallijnen
0497 02 68 76
welkom@verhaallijnen.be

Beelden

Thomas Velkeners
Stefaan Jossart
Hans Stockmans
Diego Franssens
Marc Fourier
Bernadet Wehenkel

Tekst en vormgeving

Bernadet Wehenkel

Over mezelf

Als kind was ik niet in een hokje te duwen. Anno 2019 is dat niet anders. Ik probeer het toch maar in deze woordwolk.



Foto © Hans Stockmans

Ik ben **freelance tekstschrijver en storyteller**. Creëren is voor mij een noodzakelijk iets, een drang, een verlangen. En het liefst van al creëer ik voor en samen met anderen.

Mijn missie: anderen een stem geven, inspireren en verbinden.

Ik hou ervan om de verhalen van de ander te vertellen. Om een portret te maken dat stukjes van zijn leven en zijn persoonlijkheid belicht. Om teksten te schrijven met bezieling. Teksten die anderen inspireren, aantrekken en verbinden.

Als **blogger** ontdekte ik dat ik ook graag over natuurwandelingen schrijf en over culturele ontdekkingen, dichtbij en veraf.

Mijn focus ligt op ondernemers en organisaties binnen toerisme, vrije tijd en natuur. Maar **mijn werkveld** omvat ook lokale economie, voeding, landbouw en cultuur, om er maar enkele te noemen.

Mijn waarden:

- o Ik focus op echtheid en positiviteit.
- o Ik sta voor een persoonlijke, open communicatie.
- o Ik wil het verschil maken, waarde toevoegen en inspireren.

Ik krijg energie van:

- o (Co-)creatie,
- o Het scheppen van structuur,
- o Mensen en dingen die me inspireren,
- o Het ontdekken en creëren van verbinding tussen mensen, maar evengoed tussen dingen,
- o De positieve impact van mijn werk.

Mijn specialiteit: dat wat je wil communiceren naar jouw doelgroep, vertalen naar teksten met bezieling, waarin jouw eigenheid en die van jouw bedrijf of organisatie verweven zit. Teksten waarvan je zegt: "Dat is helemaal hoe ik ben, waar ik voor sta en wat ik doe."

In dit magazine vind je stukken terug van verhalen die ik schreef. Onder elk stuk staat een link naar het volledige verhaal. Alle links vind je ook terug op deze linkpagina:
<https://www.verhaallijnen.be/portfolio/linkpagina-portfolio/>.



Foto's © Bernadet Wehenkel

Jouw verhaal in woord en beeld

In opdracht

Opdrachtgever I LOVE Network

Sinds 2017 werk ik als freelance tekstschrijver voor **I LOVE Network**. Achter de schermen herschrijf ik teksten voor o.a. het online magazine **I Love Hasselt**. Af en toe ga ik zelf op pad om verhalen te sprokkelen. Onderstaand verhaal werd geschreven in opdracht van I LOVE Network en op 29/05/2019 gepubliceerd op I Love Hasselt.

Storytelling voor I Love Hasselt: in gesprek met Jean A.V. Loos

Jean A.V. Loos van Four Design: “Ik wil een leuke zaak hebben, iets dat ik graag doe en waar ik achter sta”



Jean A.V. Loos - © Thomas Velkeners

Een leven tussen de meubels

‘Houtkrullen in de wieg’, dat staat er te lezen in de bio van Jean A.V. Loos op zijn website. Dat kleine stukje tekst intrigeerde me wel. Kreeg hij de liefde voor meubels mee met de paplepel? “Ja”, bevestigt Jean. “Mijn vader was schrijnwerker en mijn moeder had de meubelzaak. Ik groeide letterlijk op in het atelier, tussen de houtkrullen.” Als kind was Jean al gefascineerd door het creëren van voorwerpen en de upcycling van afvalhout. “Mijn ouders moesten me met de auto naar school brengen omdat ik anders niet ging”, herinnert Jean zich. “Ik was veel liever thuis want dát was mijn leven.”



Blik in de toonzaal van Four Design - © Thomas Velkeners

De keuze voor een studie in Binnenhuisarchitectuur was al vlug gemaakt. Jean mocht zijn vaders zaak overnemen maar besloot na zijn studies en verplichte legerdienst op zoek te gaan naar een job. Die vond hij al vlug, bij Frans Van Dueren, een interieurcentrum in Heusden-Zolder. Het was een heel goede leerschool voor Jean. “Daarna startte ik in het onderwijs. Ik gaf technisch tekenen in de meubelmakerij en andere technische vakken. Maar na een jaar wist ik dat het onderwijs alleen mij geen voldoening gaf. Het jaar nadien besloot ik om als zelfstandige te beginnen.”

We schrijven begin jaren '80. Jean ontdekt dat er in België maar weinig aanbod is in Deense meubels, richt DANclassics op en opent een kleine showroom in de zaak van zijn ouders. “Ik moest geen grote zaak hebben. Ik wil een leuke zaak hebben, iets dat ik graag doe en waar ik achter sta”, zegt Jean beslist.

Het volledige verhaal van Jean A.V. Loos vind je op mijn website van Verhaallijnen.

<https://www.verhaallijnen.be/2019/06/19/storytelling-voor-i-love-hasselt-in-gesprek-met-jean-a-v-loos/>.

Je vindt er ook het verhaal terug van de Hasseltse fotoclub Foto Total, dat ik op eigen initiatief schreef voor I Love Hasselt.

Hasselts Goud

Op vraag van HOGEVIJF Hasselt ontwikkelden Gama Putra, oprichter van I LOVE Network, beeldverteller Hans Stockmans en ik een nieuw magazine: **Hasselts Goud**. Samen met de eindredactie van HOGEVIJF verzorgden we ook de content van het eerste en het tweede nummer.

Voor de tweede editie ging ik op bezoek bij paralympisch atlete Sofie Cox die op dat moment net haar stage bij HOGEVIJF beëindigd had. Haar verhaal vind je terug in het online magazine, op pagina 5 en 6. https://issuu.com/hogevijf/docs/hasselts_goud_editie2-2017_v1.4.



Foto © Bernadet Wehenkel

Jouw verhaal in woord en beeld

De Babbelfiets

In augustus 2018 schreef ik een tekst die sindsdien op de cadeaubon van de Babbelfiets prijkt naast een tekening van Aarnoud De Rycker. De Babbelfiets (een fietstaxi) biedt inwoners en bezoekers van Hasselt een unieke beleving aan tijdens een tocht achterop de fiets bij een local.

Verhalen van vroeger en nu
 schoonheid en hartelijkheid
 kunst, ambachten, smaken en kleuren.
 Ontdek het allemaal in de stad
 tijdens een rondrit met de Babbelfiets,
 een waar feest voor je zintuigen.



Foto © Bernadet Wehenkel

Opdrachtgever Mediahuis

Tien jaar lang was ik als **vaste medewerker** verbonden aan de advertentiedienst van Mediahuis in Hasselt. Ik werkte vooral voor **Het Belang van Limburg en Jet**. Elf maanden na mijn afscheid engageerde ik mij voor de job van **regioreporter** voor Het Belang van Limburg. In 2017 trok ik er wekelijks op uit voor een reportage, meestal in mijn gemeente Wellen, en hoofdzakelijk voor artikels in de **GoedNieuwsKrant**.

Het artikel hieronder verscheen in maart 2017 in de **Buurtkrant**, een wekelijkse bijlage bij Het Belang van Limburg.

HET BELANG VAN WELLEN

WELLEN

Echtpaar renoveert Hoeve Corfs die ten prooi viel aan de Bokkenrijders

Hoeve Corfs (Herenstraat) werd een zestal jaren geleden gekocht door Alec Ghysen en Kristel Franssen. Het echtpaar had lang gezocht naar een oude, historische hoeve om te restaureren en die historiek is bij deze hoeve zeker terug te vinden. In de 18e eeuw werd ze het slachtoffer van de Bokkenrijders. "We wilden de hoeve in het begin alleen opkalefateren, maar zagen al gauw dat er een grondige renovatie nodig was", zegt Alec Ghysen.

Op 4 november 1773 ging Hoeve Corfs in vlammen op. Eigenaar Jan Corfs had van de Bokkenrijders een brandbrief ontvangen met de eis om een bedrag van vier jaarlonen te betalen. Maar de betaling bleef uit en men vermoedt dat zijn afpersers hem wilden afschrikken door de hooimijt bij zijn woning in brand te steken. Het vuur sloeg echter over naar de hoeve. Jan Corfs bouwde de hoeve terug op en maakte daarbij gebruik van materialen die niet volledig vernield werden, zoals enkele originele balken.

Onlangs werd de hoeve opnieuw onder handen genomen, meer bepaald de handen van Alec Ghysen en Kristel Franssen. "We wilden de hoeve in het begin alleen opkalefateren, maar zagen al gauw dat er een grondige renovatie nodig was", zegt Alec Ghysen. "Het gebouw verkeerde in slechte staat en vertoonde stabiliteitsproblemen." Ze wilden koste wat het kost de oude structuur met hooizolder, opkamer, kelder en duiventil behouden en haalden er daarom een architect bij.

Tradities
Anno 2017 kan het koppel terugkijken op een heel grondige, maar bijzondere renovatie met veel respect voor tradities. Zo werd riet gebruikt als dakbedekking. En in het nieuwe pannendak vind je ook het kruis terug dat het dak sierde van de oude hoeve. In de gebinten werden oude, ook deels verbrande, balken verwerkt. Ook de korbogen in de woonkamer werden behouden.

De hoeve werd ingericht met oude, houten meubelen. Ook veel antieke gebruiksvoorwerpen wijzen op een voorliefde van de eigenaars voor recycling en upcycling van materialen. "We hebben jarenlang oude spullen verzameld in de hoop ze ooit te kunnen gebruiken in een oude boerderij. We willen het Bokrijk-gevoel oproepen in onze woning", zegt Alec Ghysen. Men sprong creatief om met resten van bouwmaterialen. Met gerecupereerde houten steenschotten werd een terras aangelegd. In de keuken, het hart van het huis, rust de speelbak op een oude, houten werkbank. Het koppel vindt het belangrijk dat mensen tot rust komen in de hoeve, dat ze er kunnen vertragen. En net als in de 18e eeuw willen ze er zelfvoorzienend leven. De hoeve werd een lage-energie woning, compleet met zonnepanelen en zonneboiler, met warmteopslag onder de woning. De verlichting bestaat volledig uit ledlampen. Er is regenwateropvang en naast kraantjeswater is er ook bronwater uit eigen bron.

De eigenaars wisten heden en verleden mooi te combineren in de nieuwe Hoeve Corfs. Ze creëerden er de sfeer van weleer, met het comfort en de voorzieningen van de 21e eeuw.



Foto's in dit artikel © Stefaan Jossart

Andere opdrachtgevers

Omdat ik meestal ik achter de schermen werk bij opdrachtgevers, kan ik niet altijd met mijn werk naar buiten kan komen.

Ik schreef en herschreef voornamelijk content voor websites en schreef ook enkele handleidingen uit. In 2018 kon ik dankzij een merkenbureau een half jaar meewerken aan een groots project van een marktleider: het herschrijven en restylen van verkoopdocumenten.

Jouw verhaal in woord en beeld

Co-creatie

Op reportage met Hans Stockmans

Onderstaand verhaal kadert in de reeks 'Kijk eens hier - Positieve verhalen in beeld gebracht', naar een idee van Hans Stockmans. Ik publiceerde het op 26/11/2018 op www.verhaallijnen.be. De volledige fotoreportage plaatste Hans op zijn website <https://www.stockmansvision.com/>.

Kijk eens hier - Hoe kinderen en bloembollen bijdragen aan meer biodiversiteit

Beelden: Hans Stockmans, tekst: Bernadet Wehenkel.

Donderdag 15 november. Een koude ochtend maar weldra zal de zon de aarde verwarmen. In De Weven in Beringen wachten medewerkers van Quares en een tiental vrijwilligers op de komst van 38 leerlingen van basisschool De Berk en hun juffen. Allemaal samen zullen zij vandaag een belangrijke bijdrage leveren aan het biodiversiteitsproject van Quares op dit bedrijventerrein.



Een stralende Igna Linten met in haar kielzog tientallen enthousiaste kinderen
© Hans Stockmans

Dat ik hier vandaag getuige van mag zijn, heb ik te danken aan Hans Stockmans. Onlangs ontmoette hij Annick Meyers, parkmanager bij Quares. Haar functie riep bij Hans een doorsneebeeld op, “eerder saai ;-),” totdat zij hem vertelde over de projecten en initiatieven van Quares. Wat hem vooral trof was hun positieve bijdrage aan bedrijventerreinen en de verbinding die ze creëren tussen medewerkers van de verschillende bedrijven.

Hans wou graag een beeldreportage maken rond het biodiversiteitsproject in De Weven en vroeg mij om het verhaal neer te schrijven. De volledige beeldreportage van Hans vind je terug op zijn website. Ze is zeer de moeite waard om te bekijken. In het verhaal hieronder vind je een kleine selectie van die sfeerbeelden terug.

30.000 bloembollen

Basisschool De Berk in Paal, 9 uur. We worden vrolijk begroet door de juffen en kinderen van het vierde leerjaar, in een kleurrijk klaslokaal waar blauw en groen primeren. Achtendertig leerlingen zitten klaar voor een korte les van Igna Linten over het belang van biodiversiteit. In het halfuur dat volgt, luisteren ze aandachtig naar de verhelderende uitleg van Igna en beantwoorden ze alle vragen die zij hen stelt.



Wie kent het antwoord op de vraag? - © Hans Stockmans

Vandaag gaan deze kinderen 30.000 bloembollen planten op het nabijgelegen bedrijventerrein De Weven en daar kijken ze al een tijdje naar uit. Volgend voorjaar zullen duizenden narcissen, krokussen, sneeuwkllokjes en anemonen het terrein opfleuren. Dat vergroot de biodiversiteit op deze plek en voegt kleur toe aan het leven van medewerkers en bezoekers van het bedrijventerrein. En ook insecten als bijen en vlinders zullen hier wel bij varen.

Bekijk het volledige verhaal op <https://www.verhaallijnen.be/2018/11/26/kinderen-en-bloembollen-en-meer-biodiversiteit/>.

Communicatie voor Vreucht van Eigen Bodem

Sinds 2016 maak ik deel uit van de feitelijke vereniging 'Vreucht van Eigen Bodem'. Jaarlijks organiseren we een lokale productenmarkt met randanimatie en proeverijen.

Ik neem het merendeel van de communicatie op mij, zoals persberichten, uitnodigingen, Facebookberichten en het beheer van de website <http://www.vreuchtvaneigenbodem.be/>.

Jouw verhaal in woord en beeld

In eigen beheer

Reeks 'Woordkunstenaar aan het woord'

In april 2018 startte ik op de website van Verhaallijnen met de reeks 'Woordkunstenaar aan het woord'. Sindsdien passeerden hier al vier personen die elk op hun eigen manier kunst creëren met woorden.

Rik Van Puymbroeck is een voormalige collega. Een meesterteller ook waarmee ik een heel lang, boeiend gesprek had dat ik verwerkte tot een lang artikel. Hieronder lees je het eerste deel.

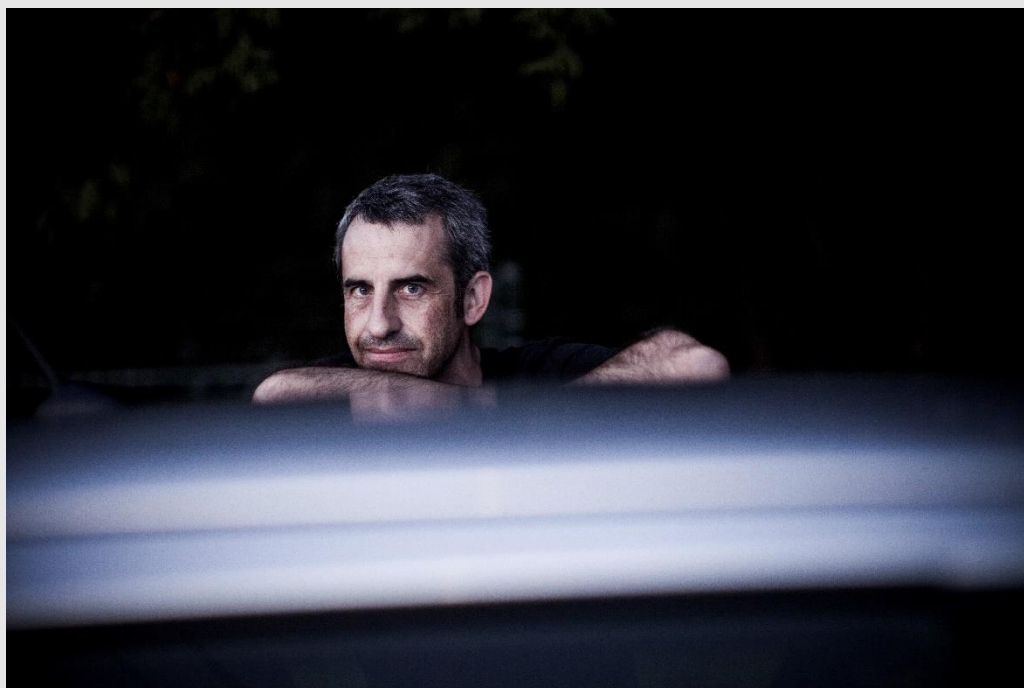
Woordkunstenaar aan het woord – Rik Van Puymbroeck

"Het is een fantastische job die ik elke keer liever doe"

Ooit waren we collega's, elk werkzaam aan een andere kant van een stevige deur bij dé krant van Limburg. Voor mij stak Rik Van Puymbroeck met kop en schouders boven de anderen op de redactie uit want zijn verhalen, daar keek ik naar uit, die lieten me niet onberoerd.

Ik herinner me niet dat ik ooit een woord met Rik wisselde voor februari dit jaar. Wel was er die mail die ik hem stuurde toen hij ons in 2011 verliet voor De Morgen. Ik ben al lang vergeten wat er in stond. Hij niet. Hij heeft die mail nog altijd.

Wat hij ook nog altijd heeft is die schrijfstijl waar ik van hou. Ik kan echt genieten van zijn woordspelingen, van de fijnzinnige humor, de haarscherpe details. Met een glimlach op mijn gezicht. Het verbaast me in het geheel niet dat Rik in maart door de Stichting Verhalende Journalistiek verkozen werd tot 'meesterteller' voor zijn stuk 'Als De Lijn je levenslijn is' in De Tijd. De tweede keer in zijn journalistieke loopbaan. Eeuwige roem is opnieuw zijn deel.



Portret - © Diego Franssens

Aan de andere kant

Donderdag 4 april. Een frisse, zonnige lenteochtend. Ik heb met Rik afgesproken in Leuven. Om iets over 11 zitten we naast elkaar op een bankje in de Kruidtuin. Tussen ons in mijn telefoon die alles registreert wat Rik vertelt.

“ 't Is raar om aan de andere kant te zitten maar tegelijkertijd ook wel leerrijk om eens te zien hoe iemand anders het doet”, zegt Rik.

Rik is de man van de langere verhalen. Diepmenselijke verhalen, mooie portretten, herkenbaar ook. Emoties schuwt hij niet, goedkoop sentiment wel. Hij hoopt elke keer weer een beetje te verrassen, de lezer op een of andere manier te raken door hoe hij de dingen schrijft.

Twijfel als motor

Wat mij verrast, is dat iemand met zoveel ervaring, iemand die door de jaren heen veel erkenning kreeg, bij elk verhaal toch weer twijfelt aan zijn eigen kunnen.

“ 't Is elke keer opnieuw van nul beginnen, zowel in het voorbereiden, als in het interviewen, als in het uitschrijven. Elke keer met de twijfel van 'Zal het deze keer lukken, zal het gesprek goed verlopen?' En het is elke keer met evenveel spanning dat ik dat stuk inlever. Het is me nog altijd niet gelukt om een soort comfort te hebben en te zeggen: 'Kijk, hier is het en het is goed.' Integendeel. Ik heb gisteren een verhaal doorgestuurd naar mijn chef en tot nu heb ik daar nog niks van gehoord. En dat houdt mij bezig omdat ik denk: 'Nu zal blijken dat het niet goed is, dat ik door de mand val, dat al die voorbije honderden interviews puur toeval geweest zijn.' ”

“Ik moest daaraan denken twee dagen geleden toen **Bart Moeyaert** die prijs won (nvdr: de Astrid Lindgren Memorial Award 2019) en zei: 'Voor even kan ik die twijfel nu opzij zetten.' Die twijfel spreken heel veel mensen uit die met schrijven of met kunst bezig zijn. Wat wij doen is zeer subjectief. Die twijfel is er altijd. Dat is zeer oncomfortabel. Tegelijkertijd is het de motor die ervoor zorgt dat je elke keer opnieuw probeert het anders, beter of gewoon goed te doen.”

“Iemand heeft ooit eens tegen me gezegd: 'Twijfel is goed, maar vertwijfeling is niet goed.' Je mag twijfelen aan jezelf, jezelf altijd in vraag stellen en niet denken: 'Ik doe dat al 25 jaar, het zal ook deze keer weer lukken', maar het mag je ook niet verlammen of afremmen.”

Cadeau

“Het is een cadeau, deze job te mogen doen”, schreef Rik in een bericht naar mij. Het is de rode draad door zijn verhaal, die dankbaarheid omdat hij dit kan doen. Telkens hij erover vertelt, lijkt hij een beetje lichter te worden.

“Het is een fantastische job die ik elke keer liever doe. Als je me twintig jaar geleden had gevraagd: 'Je wint tien miljoen met de Lotto, wat ga je doen?', had ik gezegd: 'Stoppen met werken.' Als je mij dat nu vraagt, zou ik daar iets mee kopen maar ik blijf absoluut werken want ik doe dat gewoon veel te graag. En steeds liever. Eigenlijk is dat (blaast) ik ga niet zeggen dat het een verslaving geworden is, maar eigenlijk is mijn leven beginnen samenvallen met deze job. Ik doe dit zó graag dat alles wat ik doe nooit aanvoelt als werken.”

Ben je benieuwd naar het volledige verhaal van woordkunstenaar Rik Van Puymbroeck? Je vindt het terug op <https://www.verhaallijnen.be/2019/04/16/woordkunstenaar-aan-het-woord-rik-van-puymbroeck/>. Enkele weken eerder, in maart, publiceerde ik ook het verhaal van Stef Geers, een man die met heel weinig woorden heel veel zeggen kan.

Jouw verhaal in woord en beeld

Verwonderhoekje, mijn blog vol verwondering

In juli 2016 startte ik met mijn blog Verwonderhoekje. Drie jaar later is <https://www.verwonderhoekje.be/> zoveel meer dan een blog.

Mijn eerste **Verrassende Blogwandeling** organiseerde ik twee jaar geleden. Al vlug postte ik het eerste blogbericht daarover, met beelden die ik kreeg van enkele deelnemers.

Mijn droom over een reeks over en door andere verwonderaars kon ik realiseren eind 2018. **Iedereen verwonderaar** ging van start met het verhaal van Kristof Bleus.

Omdat ik merkte dat mijn blogberichten over onze reizen naar Bretagne en onze uitstappen naar Duitsland vaak gelezen werden en voor inspiratie zorgden, startte ik met de pagina's **Op reis in Bretagne** en **Op reis in Duitsland** waarin ik mijn blogberichten bundelde. Lezers kunnen zo gericht op zoek naar info over een regio. Andere pagina's staan in de steigers.

In dit magazine neem ik stukjes op van enkele blogberichten die voor verrassende reacties zorgden van mijn lezerspubliek.



Brede wespenorchis - © Bernadet Wehenkel

Terug naar de Franse kust ... Morlaix



© Bernadet Wehenkel

Deur die uitgeeft op de kleine koer - © Bernadet Wehenkel

Op 27 augustus vorig jaar maakte ik een belofte. Tijd om die in te lossen.

Tijdens onze road trip vorig jaar belandden we in Morlaix. Ik wilde heel graag die lantaarnhuizen zien waar onze vaste gids, de Trotter Bretagne, gewag van maakte. En daarna zouden we iets gaan eten in een van de vele eetgelegenheden die deze stad rijk is.

Morlaix is een havenstad in het Noorden van het Bretonse Finistère. Hieronder een kaartje om dat te illustreren.

Deze stad is historisch gezien interessant en dankzij de koopvaardij was Morlaix ooit een welvarende stad. Getuigen hiervan zijn de vele prachtige gebouwen die het oude stadsdeel rijk is, waaronder ook die lantaarnhuizen.

"Lantaarnhuizen?" hoor ik je al denken. Ik kon er mij ook geen voorstelling van maken tot ik binnen stapte in la Maison de la Duchesse Anne (volgens Trotter het mooiste lantaarnhuis).

Deze lantaarnhuizen oftewel 'Maisons à Pondalez' in Morlaix zijn uniek in de wereld. Je moet er eentje bezoeken om te ontdekken en te ervaren hoe bijzonder ze zijn. En hoe belangrijk het is dat dit erfgoed beschermd wordt.

La Maison de la Duchesse Anne

Dit meer dan 500 jaar oude lantaarnhuis bestaat uit 2 woningen (elk met 3 verdiepingen) die met elkaar verbonden zijn dankzij een monumentale houten wenteltrap met galerijen op elke verdieping. Tussen deze woningen bevindt zich een ruime binnenkoer van zo'n 25 m² (de lantaarn). Links ervan leidt de trap je naar de verschillende verdiepingen, rechts bevindt zich een grote open haard. Het is een groot huis, een groots huis zelfs. Al die ruimte ... En er hangt een heel aparte sfeer.

Meer over dit lantaarnhuis en Morlaix ontdek je op <https://www.verwonderhoekje.be/2019/01/10/terug-naar-de-franse-kust-morlaix/>.

Jouw verhaal in woord en beeld

Van duivelse kloven en hellingen

De Duivelskloof of Teufelsschlucht

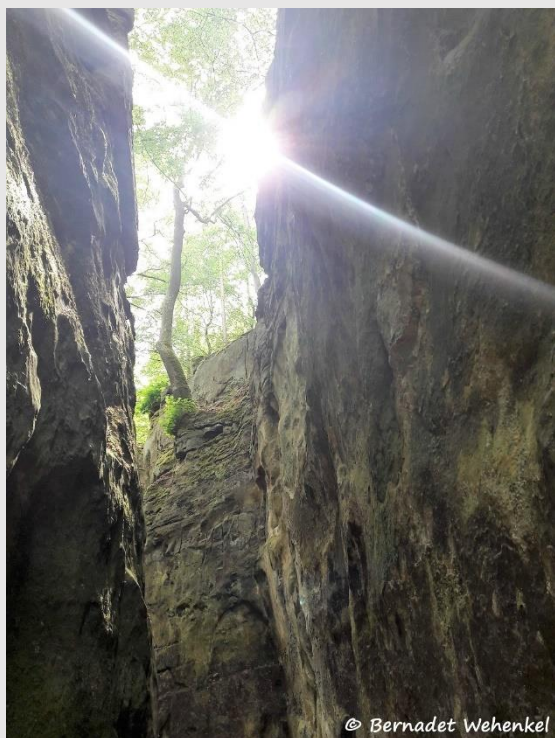
Op naar de brug en de waterval.

Bij de Toeristische dienst van Irrel had een medewerkster ons verteld over een wandeling van 4,5 km die ook de Teufelsschlucht aandeed. Het was mooi weer die zaterdag. Een korte wandeling was perfect op deze zonnige en warme dag. Maar dat was buiten de 'Duitse kilometers' gerekend.

Tijdens de korte wandeling van het Dinosaurierpark naar de kloof, wees niets op de pracht die we weldra zouden aanschouwen. Het was vroege namiddag. In Irrel hadden we 's middags genoten van broodjes en gebak in een bakkerij tegenover de Toeristische dienst. We waren voldaan en keken uit naar dat moment waarop we de houten brug over de Prüm zouden ontdekken. Zou hij nog mooier zijn dan op die ene foto?

Gaandeweg veranderde het landschap. De vlakke maakte plaats voor hellingen met loofbomen en we merkten de eerste rotsblokken op.

Iets verder liep een pad naar links, naar de kloof. Een lange trap leidde ons naar beneden, de temperatuur daalde gevoelig en wat we ontdekten was ware natuurpracht.



Wanden van 30 meter hoog en de bodem bezaaid met beukenbladeren en takken - © Bernadet Wehenkel

Dit is werkelijk een betoverend gebied. Al die kleuren en patronen, de hoogteverschillen, de sfeer. En om elke hoek wachten nieuwe verrassingen. Want de kloof is slechts het begin van een lang traject tussen en over rotsformaties. Dit is genieten.

Het volledige verhaal vind je terug op <https://www.verwonderhoekje.be/2018/07/10/van-duivelse-kloven-en-hellingen/>.

Op zoek naar waterdraakjes

Zaterdagavond hadden we het er nog over onder vrienden: onze bucket list. Ik heb geen bucket list met verre oorden die ik zeker nog moet bezoeken en spannende activiteiten waar ik me zeker nog aan moet wagen. Maar ik heb, in mijn hoofd, wel een lijstje met dieren en planten die ik alleen van foto of film ken en die ik wel eens in het echt wil zien. Twee jaar geleden werd aan dat lijstje die (zeldzame) kamsalamander toegevoegd. Ik heb er even op moeten wachten, tot gisteren, want gisteren gingen Stef en ik mee op zoek naar deze vinnige beestjes. En dat in onze eigen gemeente.



Kamsalamanders - © Bernadet Wehenkel

Wellen is rijk aan bronnen die natuurlijke poelen van water voorzien. In verschillende van die poelen zijn kamsalamanders actief van begin maart tot begin juni. Daarna gaan deze landdieren weer op zoek naar vaste grond onder hun pootjes. Je kan ze dan vinden op vochtige plekken. Overdag schuilen ze onder houtstapels, schuttingen ... en 's nachts worden ze weer actief.



De eerste fuik wordt bovengedaald door Davy Huygen - © Stefaan Jossart

Gisteren opende Regionaal Landschap Haspengouw en Voeren samen met Limburgs Landschap de twee wandelroutes van het nieuwe **Verborgen Moois Herkbeemden**. De 3 km lange gele route leidt je door natuurgebied **Broekbeemd**. Dat is een heel mooi, waterrijk gebied. De rode route van 4 km neemt je mee naar de **Grote Beemd**.

Ook gisteren stond er een **kamsalamanderwandeling** gepland en ook die bracht ons naar natuurgebied de Grote Beemd. De Herk vloeit zowel door de Broekbeemd als de Grote Beemd (vandaar de naam Herkbeemden) en aan de noordkant van deze rivier heeft de kamsalamander zich gevestigd.

Meer over deze zoektocht lees je hier:

<https://www.verwonderhoekje.be/2018/04/23/op-zoek-naar-waterdraakjes/>.

Jouw verhaal in woord en beeld

Samen op stap ... in het Bellevuebos

Voor de eerste Verrassende Blogwandeling van dit jaar reden we naar de Poort van Haspengouw. We spraken af in het Hemelspark, een unieke speelplek voor jong (en oud) vlakbij het centrum van Kortesseem.

Het mooie weer kwam op bestelling. Het was fris die derde februari maar we konden toch al wat zonnearmte voelen op onze huid. Heerlijk. 😊



Foto © Marc Fourier

Verborgen Moois Bellevuebos

Het Bellevuebos is het grootste aaneengesloten bos in de regio en het is er heel fijn om te wandelen. Het is een stukje Verborgen Moois op de grens van Kortesseem en Borgloon.

Dank jullie wel, Marc, Stef, Tina en Tine. Ik laat jullie beelden graag voor zich spreken in dit blogbericht. En naar goed gewoonte strooi ik er hier en daar ook een streepje tekst tussen.

Praktisch

De Pastorie in Gors-Opleeuw is een echte aanrader. Vorig jaar na de Verrassende Blogwandeling in Kerniel waren we er voor de eerste keer te gast. We werden er zodanig verwend dat ik besloot om voor dezelfde formule (lunchbuffet) te kiezen na de wandeling in het Bellevuebos. Iedereen, groot en klein, genoot ervan.

Het volledige verslag van deze Verrassende Blogwandeling lees je op hier:

<https://www.verwonderhoekje.be/2019/02/21/samen-op-stap-in-het-bellevuebos/>

Iedereen verwonderaar – Kristof Bleus

Starten met de reeks ‘Iedereen Verwonderaar’, daar droomde ik al heel lang van. De start schoof ik echter altijd maar voor me uit totdat ik, tijdens de voorbereiding op een gesprek met Kristof Bleus, bij Villa Basta, zijn website bezocht. “Plaats maken voor verwondering” las ik daar, en ook: “Het mooiste speelt zich altijd net onder je neus af.” En toen wist ik het: Kristof was de geknipte persoon om die lang geplande reeks te openen. Ik heb hem niet hoeven te overtuigen want hij was onmiddellijk gewonnen voor het idee. En hij koos voor een interview, dat ik mocht uitschrijven.

De dag van het interview breekt aan. Een mooie, zonnige vrijdagochtend. In een studio van Villa Basta plaatsen we een vierkante tafel bij het raam. Eén stoel aan elke kant. Zicht op het glinsterende water waarop boten traag voorbij varen. Kristof met zijn hoofd in de zon, zijn profiel op de witte muur achter hem. Voor hem op de tafel een wit blad met daarop zijn voorbereiding, slechts enkele woorden.

Wat volgt is geen standaardinterview. Ik stel geen vragen maar luister, observeer en tracht de stilte te bewaren. Af en toe stelt Kristof mij een vraag en soms kan ik het toch niet laten om tussendoor ook even te reageren op iets wat hij vertelt.

Kristof spreekt vanuit verwondering. Soms lijkt hij verrast door de zinnen die hij formuleert. Hij is een verhalenverteller. En de verhalen die hij vertelt, brengt hij op zo’n manier dat ze beroeren. Hij speelt met woorden, met intonatie, stemgeluid. Kristof brengt het verhaal niet alleen. Hij *is* het verhaal.

En terwijl hij zijn visie geeft op verwondering en op alles wat er op een of andere manier aan gelinkt is, tikt de tijd weg. Tijd waarin gedachten ontrafeld worden en waarin ik opnieuw ontdek dat de ander toch niet zo anders is. En dat een doodgewoon ideetje dat ooit ergens in een hoekje van mijn brein ontstaan is, mensen echt blij kan maken. Blij omdat ze de ruimte krijgen om gewoon te zijn wie ze zijn en te zeggen wat ze kwijt willen.

En die dankbaarheid van Kristof, die verraste me, maar wat voelde het goed. Hij verwoordde het zo: “Voor mij is dat een eer dat ik hier mag zitten, bij u aan tafel. Dat ge die ruimte neemt in uw leven, om mij de kans te geven om via u anderen te laten stralen.” En dat terwijl juist ik mij vereerd voelde.



Uit het interview heb ik bewust ‘ge’ en ‘u’ overgenomen omdat dat het enige is dat juist voelt. Neem je tijd, en beluister zeker ook de drie audiofragmentjes. Er zonder is dit verhaal niet compleet.

Vlak voor verwondering is er stilte

“Verwondering is volgens mij het moment waarop je jezelf verliest en instapt in het wonder. Het is gewoon iets dat u vanbinnen triggert om u over te laten aan het moment. En ik vind dat wel heel leuk, ik heb dat geweldig leuk gevonden ... Alleen, andere mensen vinden dat niet altijd leuk. Want als ge dan de kraan opent, is er na een halfuur wel een mama in de buurt die zegt; “Hé, wat zijt ge aan het doen!” (lacht) Wat ik ook begrijp natuurlijk.

Of als ge uzelf verliest in iets en na een paar uur wakker wordt aan uw computer. En denkt van: ‘Oei, die uren zijn voorbij en dat was heel leuk maar de winkels zijn nu dicht en ik wou nog naar de winkel gaan.’ Begrijp je? Dat maakt het soms wel wat lastig. Waardoor ik ook denk dat verwondering, soms met goede bedoelingen, maar heel vaak omwille van de agenda, de trein der tijd, in een *hoekske* wordt gedrukt. Mensen hebben ook geen zin meer, volgens mij, om echt verwonderd te zijn omdat ze weten dat ze dan tijd ‘verliezen’, maar volgens mij verliezen ze dan geen tijd, maar verliezen ze gewoon heel even zichzelf.

Verwondering en flow, dat klinkt allemaal heel mooi, en dat is het ook heel vaak. Maar het kan ook het begin zijn van iets negatiefs. Terwijl mijn hart volloopt tijdens een positieve flow, kan mijn hart ook vollopen van heel andere energieën, en dan jaag ik mij op.

Terug in het wonder van het leren

Ik ben uit het onderwijs gestapt, vanuit het wonder eigenlijk. Ik ben verwonderd over hoe de wereld er buiten uitziet en, een leraar, weet ge dat die nooit iets anders gedaan heeft dan op school zitten? Da’s straf, hé?

Ik wil nog altijd de beste leraar worden, vandaar dat ik het tijd vond om terug leerling te worden. Dat klinkt misschien paradoxaal maar ik wou eigenlijk dit jaar als momentum zien om terug vanuit die verwondering naar leren te kijken. Opnieuw de frustratie voelen, de pijn, de vreugde, die volharding, die nieuwe dingen die ge allemaal ontdekt. Dat wou ik terug meemaken, terug in het wonder van het leren stappen.

Taal is voor mij ook iets heel wonderbaarlijks. Iedere letter heeft voor mij een gewicht. Ik kan niet zomaar een zin maken en niet aanvoelen hoe goed of hoe slecht ik hem geformuleerd heb. Of de cadans goed was, de energie juist zat. Ik ben daar heel gevoelig voor. Gij ook waarschijnlijk, anders zijt ge geen schrijver.

De verwondering achter het wonder

Ik kan bewust in iemand anders zijn proces stappen en dan voelen van ‘Amai!’ Vanuit dat voelen kan ik ook verwonderd zijn. Ik heb dat ook als ik iets architecturaal zie of een film of zo. Soms, als ik fotografische beelden zie van dauw boven de velden, dan smelt ik, hé. (glimlacht) Dan kijk ik naar die foto, en denk ik: ‘Wow!’ en zie ik mezelf daar wandelen. En dan ineens besef ik: ‘Die fotograaf is wel héél vroeg moeten opstaan daarvoor.’ Dan zit ik in het wonder van de persoon achter de foto. En dan stel ik mij de vraag: ‘Oh, was hij dan moe?’ Dat is een beetje een metaverwondering, de verwondering achter het wonder.

Ik heb nu net, toen ik ‘verwondering’ opschreef, een dubbele ‘r’ geschreven. Verwonder-ring. Een ring is voor mij het teken van oneindigheid. Volgens mij stapt ge in dat wonder, zonder begin of einde. En door omstandigheden valt ge daar weer uit.”

Ontdek het volledige verhaal van wonderdaraar Kristof Bleus (inclusief audiofragmenten) hier: <https://www.verwonderhoekje.be/2018/12/12/iedereen-verwonderaar-kristof-bleus/>.

**Met dank aan iedereen die bijdroeg
aan de realisatie van dit magazine.**



Verhaallijnen